

2. radionica o vrlinama – 11.3.2026.

Na početku vježbanja vrline može biti još teže - to je dobar znak

- rast u vjeri, molitva za neko dobro je uvijek povezana s **protivljenjima**
- imat ćemo **napast da odustanemo, mrmljat ćemo**
- sebe, ili druge, ili Boga ćemo **optuživati**
- to je zbog pale ljudske naravi i Zloga
- tada treba moliti za oprostjenje, oprostiti sebi
- prihvatiti situaciju i sebe
- strpljivo i malim koracima ići naprijed
- lijek kad posustanemo je sljedeća istina: **Bog me ipak voli!**
- kod neumjerenosti (npr. u hrani ili piću) se zaustaviti i reći: „Bože, tebe sada trebam! Tvoja ljubav neka me nahrani i utješi.“

Domaća zadaća

Naučiti napamet i više puta tijekom dana ponoviti:

- Ja sam ljubljena kći/sin Božji!
- „Čisto srce stvori mi, Bože!“ Ps 51,12
- „Evo, Bog mi pomaže, Gospodin krijepi život moj.“ Ps 54,6

Sv. Terezija Avilska - “**Sve grijehe** činimo samo zato što mislimo da **Bog nije stvarno prisutan**, nego mislimo da je **negdje jako daleko.**”

Bog želi da se borimo: “**Borite se da uđete na uska vrata** jer mnogi će, velim vam, tražiti da uđu, ali neće moći.” Lk 13,22

Hildegardina vizija i dijalog između vrline i grijeha

4. PAR GRIJEHA I VRLINE

4. grijeh/slabost/mana - tvrdoća srca (hladnoća, okrutnost, bešćutnost, nemilosrdnost) – (lat. obduratio):

Četvrti se lik se kao gusti dim oblikovao u čovjeka, no nije imao njegove udove, nego su se samo vidjele velike i crne oči. Nije se pomicao ni prema gore ni prema dolje, ni ovamo ni onamo, nego je ostao fiksiran u spomenutom mraku. I govorio je:

Riječi tvrdoće srca

„Ništa nisam stvorio niti odredio. Zašto bih se onda radi nekoga naprezao ili mučio? To neću učiniti. Osim toga se ne brinem ni za koga, osim ako se i on za mene brine. Bog, koji je sve stvorio, će već o svemu odlučiti i za sve se pobrinuti. Kad bih samo progovorio ljubazno se raspitujući kako je drugima, što bi mi to koristilo? Nikome ništa ne činim, niti dobro, niti zlo. Kad bih imao sućuti da si ne bi mogao priuštiti ni malo mira, gdje bi me to dovelo? Ili kakav bih život imao kad bi svakom radosnom i svakom žalosnom glasu odgovorio? Mislim na sebe, i neka svatko isto tako čini!“

4. vrlina - Milosrđe, sućut, empatija (lat. misericordia)

Odgovor milosrđa

A onda sam iz spomenutog olujnog oblaka začula glas koji je ovom liku odgovorio:

„O ti **okamino**, što to govoriš? Biljke nude svoj miris drugim biljkama, i kamen drugom kamenu daje vlagu, i svako stvorenje se okreće u zagrljaju onomu koji je istog roda. I sva stvorenja služe čovjeku, i u toj službi dragovoljno daju čovjeku sve dobro. No ti nisi vrijedan ni da zadobiješ oblik čovjeka, jer i tvoj užasan pogled nema nimalo milosrđa. Ti si gorki dim u crnilu zloće.

A ja sam u zraku i rosi, ja sam dražesna biljka u svem zelenilu, moja nutrina puna je spremnosti da pomogne i svakome je naklonjena. Bila sam prisutna u onom „Neka bude“ (Post 1,3; 1,6 i 1,14), iz kojeg su proizišla sva stvorenja koja služe čovjeku. No ti si iz toga bio isključen. Ja svojim očima uočavam sve potrebe i za njih se zauzimam. **Sve slomljeno dovodim do ozdravljenja, jer sam pomast za svaku bol**, i moje su riječi prave, dok si ti gorki dim.“

8. PAR GRIJEHA I VRLINE

I vidjeh određeni lik, koji je poput zmije ležao na leđima u spomenutom mraku. Njegove su oči gorjele poput vatre, jezik joj je visio iz usta a kraj repa je bio odrezan. Tijelo mu je bilo crno, a pruge blijede, otrovne boje su se pružale od glave dužinom cijelog tijela.

8. PROŽDRLJIVOST (lat. ingluvies ventris)

Trbuh te zmije je bio otvoren i u njemu se pojavio lik čovjeka koji je tu ležao kao u kolijevci. Na glavi je imao kapu podignutu prema gore a njegova kosa je bila bijela i sezala je ispod kape na ramena. Nosio je haljinu od fine bijele svile i bio ogrnut kaputom, čija je boja bila slična boji zmije. I taj je lik govorio:

Riječi proždrljivosti

„Bog je sve stvorio. Zašto bih skapavao? Kad Bog ne bi znao da je to sve potrebno, onda to ne bi ni stvorio. Tako da bih bio lud, kad u svemu tome ne bih svojoj vlastitoj volji dao oduška (ne bi dao da ona upravlja, s obzirom da Bog želi da čovjekovo tijelo ne gubi na snazi.“

Odgovor uzdržljivosti (lat. abstinencia)

I opet čuh iz spomenutog olujnog oblaka koji se širio od juga prema zapadu glas koji je odgovorio sljedećim riječima:

„Nitko ne trza žice na harfi tako da one popucaju. Kad bi se žice pokidale, kako bi harfa zvučala? Nikako! Ti ponoru, tako kljukaš (trpaš) svoj trbuh da su ti sve žile bolesne i izluđene (dovedene do bjesnila). A gdje je onda slatki zvuk mudrosti, koju je Bog dao ljudima? Ti si nijem i slijep, i uopće ne znaš što blebećeš. Kao što preobilna kiša razruje zemlju, tako i neumjerenost u mesu i vinu dovodi do toga da čovjek padne u prijezir i bogohuljenje. A ja sam vidjela u glini lijepi lik koga je Bog stvorio kao čovjeka. Zbog toga sam ja primjerena kiša, kako tijelo ne bi bujalo u porocima. U ljudima na svjetlo

izvodim umjerenost, kako njihova tijela ne bi oskudijevala a pretjerano gutanje jakih jela ne bi debljalo više nego je potrebno. Ja sam harfa, jer odzvanjam u lijepim zvukovima hvale te tako probijam tvrdoću srca dobrom voljom. Kad čovjek naime svoje tijelo hrani s mjerom, onda moj zvuk u njegovim molitvama na harfi odzvanja sve do neba; i kada čovjek svoje tijelo drži čistim kroz umjerenost u hrani, ja pjevam uz orgulje – što ti – ponoru – ne poznaješ niti razumiješ a niti pokušavaš spoznati i razumjeti. Čas se trapiš u pretjeranom postu da jedva još živiš, čas toliko pretrpavaš svoj trbuh u proždrljivosti, da kipiš od vrućine i povraćaš pjenu. No ja se držim prave mjere u jelu i onda pjevam hvalospjeve uz harfu i orgulje. O svi vi vjerni, bježite od proždrljivosti (bančenja)! Jer je trbuh stare zmije progutao proždrljivost i zbog toga povratio puno nečisti.“